

Вандербікери і Таємничий Сад.

Книга 2

Каріна Ян Глейзер

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

Переклад — Бондаренко І. М.

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Вівторок 26 червня

Розділ перший

— Це — найнудніше літо на світі, — проголосив дев'ятирічний Олівер Вандербікер. Одягнений він був у спортивні шорти та вицвілу блакитну футболку, волосся стирчало врізнобіч.

— А це лише перший тиждень канікул, — нагадала йому міс Джозі, сусідка Вандербікерів із третього поверху.

Вандербікери займали два нижні поверхи будинку з піщанику в Гарлемі, але діти проводили чимало часу на третьому поверсі, поки їхня матуся випікала смаколики для своїх замовників. Міс Джозі, з бігуді на голові, поливала численні горщечки з розсадою, що закривали усю поверхню кухонного стола. Покінчивши з цим, вона підійшла до підвіконня і зрізала кілька фіолетових квіточок, потому поставила їх у вазу і простягла Лейні:

— Віднеси їх містерові Джиту. Гаразд, люба?

Лейні — «п'яти років із чверткою» і наймолодша з чотирьох Оліверових сестер — облишила в'язати бантики на вухах кролика на ім'я Паганіні й підвелася. Одягнена вона була в сріблясту спідничку з блискучого тюлю, фіолетову футболку та глянцеві червоні черевички. Підшви черевичків були страшенно слизькі, тому Лейні дуже обережно й неквапно підійшла до містера Джита, намагаючись не розхлюпати воду. Паганіні стрибав поруч, кумедно хитаючи голівкою, так що вуха його сколихувалися і стрічечки тріпотіли в повітрі.

— Як це ти примудрився так швидко заскучати? — спитав містер Байдерман.

Містер Байдерман був їхнім сусідом з четвертого поверху та хазяїном будинку. Упродовж шести років він безвилазно сидів у своєму помешканні, й лише пів року тому вперше вийшов звідти. У грудні він навіть хотів було відмовити батькам Вандербікерів у продовженні оренди, але дітлахи-Вандербікери змогли переконати

його дозволити їм залишитися і тепер активно працювали над тим, аби містер Байдерман нарешті вийшов із «піщаника». Майже щодня він навідував Вандербікерів, а також міс Джозі та її чоловіка, містера Джита, однак будинку іще жодного разу не полишав.

Олівер плюхнувся в сонячно-жовте пластикове крісло поруч із кухонним столом, поклавши лікті на металеву стільницю і підперши долонями голову:

— Робити геть нічого. Принаймні мені.

Олівер спостерігав за тим, як міс Джозі дістає коробку з-під взуття із верхньої полицки шафи і знімає з неї кришку. В середині лежала добра дюжина флаконів із ліками. Вона по черзі відкривала флакони і зсипала пігулки по одній у чашку.

— А чим ти хотів би зайнятися? — спитала міс Джозі.

— Листуватися з друзями по мобільному, якого в мене немає, — повідомив Олівер. — Переглядати відео баскетбольних матчів у ютубі. Грати у Майнкрафт 1.

Містер Байдерман стиснув губи.

— Ну й діти пішли, — промовив він і продовжив читати вголос містерові Джиту книжку про історію троянд в Англії. Олівер помітив, що очі містера Джита поволі заплісуються — либонь, він був змучений до смерті.

Джессі Вандербікер, якій уже за кілька місяців мало виповнитися тринадцять, сиділа на пожежних сходах помешкання міс Джозі і читала біографію славетної жінки-фізика Ву Цзяньсюн. Дівчинка просунула голову в кухонне вікно, обвите паростками плюща, що звисали згори, з квіткових горщиків містера Байдермана, і вусиками чіплялися за стіни будинку. Кучеряве волосся Джессі зачепилося за один такий вусик, і тепер вона нагадувала страченого на електричному стільці.

— Направду, Олівере, — зауважила Джессі, — ти гірший за Германа Гакслі.

— Герман Гакслі! — процідив крізь зуби Олівер. Порівняти його з Германом Гакслі було однаково, що з жуйкою, яка прилипла до підшви, чи з отруйною медузою, що затаїлася в морі пречудового літнього дня, коли ти саме намірився шубовснути, мов гарматне ядро, з причалу у воду. Герман Гакслі скаржився на все на світі — на холодну воду, на спекотну погоду і навіть на новісінькі фірмові — від «Найк» — кросівки, за які будь-який інший хлопець віддавав би все на світі.

— Атож, — сказала Джессі, витягаючи свій новенький, отриманий лише тиждень тому мобільний, і почала тицяти в нього великими пальцями.

Олівер, побачивши, як Джессі хизується своїм телефоном, відчув, що на нього накочує зелена хвиля заздрощів.

Джессі ж продовжувала розмову, не відриваючи очей від екрана:

— Ти ж знаєш, що тато з мамою купили мені його, щоб я могла бути з Ізою на зв'язку.

Її голова знову зникла за завісою з плюща.

Олівер сердито зиркнув на неї. Це несправедливо. Іза, ще одна Оліверова сестра і близнючка Джессі, на три тижні поїхала в якийсь особливий літній табір для юних музикантів, розташований аж за чотири години їзди від Гарлему, але це не означає, що близнючки тепер можуть мати все, що їм заманеться!

Семирічна Гіацинта, яка дратувала Олівера менше за інших сестер, сиділа на підлокітнику крісла містера Джита, вправляючись у новому виді в'язання — без спиць, самими лише пальцями. Обкручуючи пряжу навколо пальців і роблячи певні хитромудрі вузли, вона сплітала мотузку, що спадала на підлогу.

— Передай Ізі, — озвалася Гіацинта, — що я її страшенно люблю і дуже скучаю! Додай ще емодзі єдиного і багато-багато червоних сердечок.

У ногах у Гіацинти лежав Франц, пес породи басет-гаунд, який трічі пчихнув, тицьнувшись носом їй у п'ятку.

— Ха! — презирливо хмикнув Олівер, — вона навіть не вмів вставляти смайлики на тому своєму дурнуватою телефоні-розкладачці!

— Пильнуй за мовою, — нагадала йому міс Джозі. Вона передала Оліверові чашечку з пігулками — там їх було не менше сотні — й склянку води. — Віднеси це містерові Джиту, любий.

Олівер відклеївся від крісла й почимчикував до містера Джита. Той був, як завжди, одягнений у свіжу сорочку, зацепнуту на всі ґудзики, з краваткою- метеликом лавандового кольору на шиї та в ретельно випрасувані сірі штани. Олівер не міг збагнути, навіщо містер Джит щодня так добровільно вдягався. Сам же хлопець надавав перевагу футболці й джинсам: що старіший одяг, то зручніше.

Поставивши чашечку з пігулками на столик поруч із кріслом містера Джита — біля світлини його дван адцятірічного внучатого племінника Орlando, сфот ографованого з якоюсь науковою відзнакою в руках, — Олівер повернувся до свого крісла і плюхнувся в нього.

— Чому б тобі не пограти в баскетбол? — запропонувала міс Джозі.

— Нікого немає в місті, — пробурмотів хлопець. — Усі в таборі. Баскетбольному таборі.

— Енджі не в таборі, — нагадала йому міс Джозі, натякаючи на Оліверову сусідку й подругу, яка, до того ж, була найкращою баскетболісткою в усій початковій школі.

— Вона зранку ходить у літню школу. Якись додаткові заняття з математики, — стелав плечима Олівер.

— Гадаю, твій мамі було б дуже приємно, якби ти прибрав у себе в кімнаті, — натякнула міс Джозі.

— Я прибирав там минулого місяця, — буркнув Олівер.

— Тоді почитай що-небудь.

— Дядько Артур забув привезти мені книжки, коли приїжджав минулого разу.

Міс Джозі співчутливо похитала головою. Вона знала, як Олівер залежав від цього щомісячного книжкового «вливання», бо дядько постачав хлопцеві всі можливі книжки, які лише могла забажати дитина.

Містер Байдерман підвівся з крісла:

— Піду погляну на Принцесу-Гарнюню. Іноді вона видряпується на штори й тоді не може спуститися.

Принцесою-Гарнюнею називали Байдерманову кішку, яку подарувала йому Гіацинта, а ім'я придумала Лейні. Містер Байдерман рушив до дверей.

— Я можу навчити тебе в'язати, — запропонувала Гіацинта братові, піднімаючи з підлоги своє мотузкове творіння.

— Якщо я коли-небудь візьму в руки в'язання, можеш відразу заколоти мене кинджалом, — відповів Олівер.

— То, може, погойдась Паганіні на гойдалці з автопокришки? — попросила Лейні, й очі її загорілися.

— Надто спекотно, — позіхнув Олівер.

— А Іза покатала б, — пробурмотіла Лейні.

Міс Джозі постукала себе по підборіддю:

— О, надумала!

— Сподіваюсь, ви не торочитимете знову про той огидний шматок землі поруч із церквою... про те, щоб перетворити його на сад? — спитав Олівер, а міс Джозі одночасно з ним радісно вигукнула:

— ...перетворити його на сад!

Ця ідея міс Джозі викликала колективне несхвалення.

— Там водяться привиди, — заявила Лейні. — Мені Іза казала.

Гіацинта кивнула:

— Я не люблю проходити повз нього. Іза стверджувала, що лози плюща, які обвивають ворота, хапають усіх перехожих, які там опиняться!

— Ніяких привидів там немає! — гукнула Джессі. — Та й узагалі їх існування не доведено наукою.

— А ти звідки знаєш? — парирував Олівер. — Ти хіба їх вивчала?

— Подумайте-но, як було б славно відпочити там у розпал спекотного дня, — провадила далі міс Джозі. — Можна було б поратися біля землі й навіть посадити овочі! Гадаю, Тричі-Джей це схвалив би, — додала вона, маючи на увазі місцевого пастора.

— Ви скучаєте за роботою в ботанічному саду, міс Джозі? — запитала Джессі, відсуваючи лозу плюща й заглядаючи в кімнату.

Міс Джозі раніше працювала в Нью-Йоркському ботанічному саду в Бронксі.

— Мені справді цього не вистачає, — визнала міс Джозі. — Я пропрацювала в саду сорок п'ять років. Саме там я й зустріла містера Джита. Він опікувався спортивним майданчиком і, здавалося, завжди опинявся поруч. Ну, а решту ви й самі знаєте.

Вона усміхнулася містерові Джиту. Той ковтав по одній пігулці, які подавала йому Гіацинта, запиваючи їх водою, і при цьому страшенно кривився. Він змушений був приймати безліч ліків.

— Якби в нас був садочок-город, то ми могли б вирощувати в ньому щось смачненьке для Паганіні, — мрійливо промовила міс Джозі, звертаючись до Лейні.

— О-о, це йому дуже сподобалося б! — озвалася Лейні. Вушка кролика затріпотіли, коли він почув своє ім'я, відтак він покvapно стрибнув у керамічний горщик із фікусом. Міс Джозі обережно його звідти витягла, перш ніж він устиг розкидати землю по всій кімнаті, й посадила його містерові Джиту на коліна.

Містер Джит правицею (ліва рука в нього й досі погано працювала після перенесеного два роки тому інсульту) погладив вушка Паганіні. І повільно промовив:

— Ти... мазунчик... такий... милий...

Він злегка нахилився і торкнувся носом крихітного носика кролика.

Олівер поклав голову на металеву поверхню стільниці. Вона приємно охолоджувала щоку.

— Сад потребує чимало мороки, — зауважив він.

— Ге-е-рман Га-а-кслі, — проспівала йому Джессі з підвіконня.
— Ти так на нього схожий!

З Олівера досить вже було надокучливої сестри з її дурнуватими коментарями та ідіотським мобільним:

— Припини! Нічого ти не розумієш!

— І нема чого на мене злитися, і заздрити через те, що я маю телефон! — огризнулася Джессі, вилізаючи з вікна.

— Годі ж бо вам, діти! — втрутилася міс Джозі. — Краще я заварю чай, дістану печиво...

Але Олівер не бажав ні чаю, ні печива. Йому хотілося, щоб останнє слово залишилося за ним:

— Навіщо тобі взагалі телефон? Ти ж не в науковому таборі і тобі не потрібно бути на зв'язку з мамою й татом. Іза, либонь, пречудово проводить час без тебе, поки ти стирчатимеш отут цілісіньке літо, байдикуючи.

— Олівере! — застережливо вигукнув містер Джит. Паганіні зістрибнув з його колін на килим і шмигонув під крісло. Містер Джит спробував було підвестися: обличчя посіріло, плечі трясуться.

— Будь... ласка... Олівере... не сваріться, — але перш ніж він устиг закінчити фразу, ноги йому підкосилися, і він рухнув на Гіацинту.

— Міс Джозі, допоможіть! — заволатала Гіацинта, намагаючись підтримати містера Джита, щоб той не впав.

— Джите! — крикнула міс Джозі, підбігаючи до них.

Містер Байдерман постав у дверях саме в ту мить, коли містер Джит осів на підлогу. Гіацинта відскочила до столика, випустивши з рук чашечку з пігулками. Ліки розсипалися і розлетілися по всій кімнаті.

Розділ другий

Наступна година проминула мов у тумані. Містер Джит не рухався, навіть коли міс Джозі трясла його за плечі й кричала просто у вухо. Джессі викликала «швидку». Олівер помчав униз по маму.

Містер Байдерман накрив ковдрою нерухоме тіло містера Джита, і Джессі зловила себе не думці, що все це — ніби у кіно. Хіба ж там не так само закривають простирадлами мертві тіла? Власне тіло видалося їй украй вразливим і по ньому пробіг холодок, але дівчинка швидко опанувала себе, аби підтримати інших.

Вона провела Гіацинту, Лейні, Паганіні й Франца у спальню міс Джозі та містера Джита. Сестрички кинулися до Джессі і заридали в неї на грудях. Отак вони разом і чекали на «швидку». Джессі, яка звикла, що роль утішительки зазвичай виконує Іза, тепер лиш незграбно поплескувала сестер по плечах, примовляючи: «все буде добре»; «не переживайте, лікарі свою справу знають» тощо. Хоча сама в це не надто вірила.

На вулиці почулося виття сирени «швидкої», й Олівер помчав сходами вниз, перестрибуючи через дві сходинки. Вхідні двері голосно грюкнули. «Піщаник» заскрипів під квапливою ногою медиків.

— Він помирає? — схлипнула Лейні, поки Паганіні вмощувався між домашніми капцями містера Джита.

— Звісно, що ні, — відповіла Джессі, хоча нічого не знала напевне.

Дівчатка почули, як лікарі стрімко входять у помешкання, а міс Джозі тремтливим голосом відповідає на запитання про вік містера Джита, стан його здоров'я і ліки, які приймав.

— Раз... два... три... — скомандував хтось із медиків.

Джессі відліпилася від сестер, прочинила двері спальні, й вони голосно скрипнули. Містера Джита підняли й поклали на носі. Лейні підповзла до щілини, виглянула й знову залилася слізьми. Джессі зачинила двері, спершись на них спиною. Чула, як медики неголосно між собою перемовляються, спускаючись сходами. Потому відчинилися і з гуркотом зачинилися вхідні двері «піщаника».

У помешканні запанувала тиша.

Франц завив, і низький скорботний звук прорізав тишу будинку, поки всі дослухалися до виття сирени «швидкої», що затихало вдалині.

* * *

Олівер не міг заснути. Стрілки годинника показували одинадцяту нуль три. У шлунку було дивне відчуття — немовби в ньому оселився неспокійний восьминіг. Перед очима стояв містер Джит, який, схопившись за правий бік, вигукує його, Оліверове ім'я, а тоді падає на підлогу. Мама ще й досі не повернулася з лікарні. Поганий знак, либонь.

На годиннику — одинадцята нуль чотири.

Зателефонувала мама і повідомила, що лікарі й досі беруть аналізи, однак містер Джит у надійних руках. Незрозуміло тільки, чому все це триває так довго. Містер Байдерман — подумки Олівер зазвичай скорочував його ім'я до «містер Бі» — зайшов до Вандербікерів десть близько шостої й заніс їм покупні сендвічі на вечерю. Татко саме повернувся додому, але ні він, ні діти до їжі не

доторкнулися. Містер Байдерман пішов, дорікнувши їм у «марнуванні такої досконалої їжі».

11.05. «Піщаник», зазвичай такий скрипучо веселий, тепер стояв зловісно тихий. Олівер пошкодував, що вікно його кімнатчини не виходить на вулицю — тоді він міг би виглядати маму. Натомість бачив лише вікна будинку навпроти, а там постійно були опущені жалюзі.

11.06. Мами й досі немає.

Олівер зістрибнув зі свого ліжка-горища і вийшов із кімнати. Кухня-вітальня була нижче, на першому поверсі, натомість спальні дітей розташовувалися на другому — одна за одною, причому вікна Ізиної з Джессі спільної кімнати виходили на вулицю.

Олівер звернув праворуч по коридору й опинився в кімнаті близнючок. Джессі хропіла, мов бульдозер. Олівер узяв Ізине крісло і підкотив його до вікна. Тоді вмонтився на його бильці й, поклавши лікті на підвіконня, почав виглядати маму: її пряме чорне волосся та рішучу ходу. Він згадав, як ще геть малим чекав тут, коли татко повернеться з роботи, — от тільки таткова шевелюра була пишніша і йшов він так неквапно, неначе в нього була купа часу.

Як і в кожній міжрасовій сім'ї, діти-Вандербікери успадкували дивовижну суміш різних рис від обох батьків. Жодна дитина не була схожою на іншу — близнючки ж узагалі різьоме відрізнялися, — та все ж була у дітей якась невловима схожість, що робила їх усіх Вандербікерами.

На вулиці було темно й тихо. Це саме той час, коли можуть трапитися моторошні речі: сказані вами слова вже не можна взяти назад, а ваш сусід помиратиме в лікарні. Олівер так довго сидів біля вікна, що перед очима у нього все почало розпливатися.

Шелестіння простирадл та радісний вигук із ліжка навпроти так налякали Олівера, що крісло викотилося з-під нього, і він гепнувся на підлогу, боляче вдарившись підборіддям об підвіконня.

— Ізо! — заволатала Джессі, підбігаючи до скрюченого на підлозі Олівера. — А, це ти, — Джессі усвідомила свою помилку, і в голосі її почулося розчарування.

— Не хвилюйся, зі мною все гаразд, — озвався Олівер, чухаючи забите підборіддя. — І ніяка допомога мені не потрібна.

— Ну то добре, — пробурмотіла Джессі, тричі моргнувши спросоння, і знову пішла спати.

— Що трапилося? — спитала Гіацинта, влітаючи разом із Лейні в кімнату, а Франц — за ними. — Ми чули гуркіт. Хтось забився?

— Просто я впав зі свого спостережного поста, — пояснив Олівер.

— Що болить? — підскочила до нього Лейні. — Хочеш, я поцілую забите місце? Відразу минеться!

— Ні! — відмовився Олівер.

Джессі сіла на ліжку. Сон їй як рукою зняло.

— Чому це всі товчуться у мене в кімнаті об одинадцятій тридцять сім?

Лейні стрибнула на Ізине ліжко і встигла втиснутися між подушками.

— Я анітрохи не втомлена, — повідомила вона. — І можу обійтися без сну багато годин. Скільки крапок на гральному кубу? Чому кішчиних дітей називають кошенятами? Чому поросячий хвостик закручений?

Олівер проігнорував усі її запитання:

— Я чекаю на маму. Вона все ще не повернулася.

Джессі сердито глянула на брата:

— Мені не подобається, що ви всі тут товчетесь. Я хочу спати.

— Але ж у тебе є вікно! — запротестував Олівер.

— Ну то й що? — гиркнула Джессі. Вона схопила Олівера за плечі, розвернула й вивела в коридор. Потому те саме проробила з Гіацинтою. Залишалася лише Лейні.

— А можна мені поспати в Ізиному ліжку? — спитало дівча, хапаючи Ізину м'яку іграшку — пухнастого вомбата — і притискаючи його до грудей.

— Ні, ні й ні! — рішуче заявила Джессі. Вона вирвала вомбата з рук Лейні й жбурнула на Ізине ліжко. Потому взяла Лейні на руки і винесла в коридор, поставивши поруч із Олівером, Гіацинтою та Францом. І щільно зачинила двері.

Гіацинта глянула на Олівера:

— Ти впевнений, що мама ще не повернулася?

— Я не лягав, бо чекав на неї. Тато пішов спати годину тому. Я чув, як він говорив із мамою по телефону. Містер Джит залишиться в лікарні на ніч.

Олівер підійшов до сходів, що вели на перший поверх, і сів на верхній сходинці. Звідтіля було чудово видно вхідні двері. Лейні, Гіацинта і Франц примостилися поруч. Чи не вперше Олівера потішило товариство. Сьогодні була одна з тих рідкісних ночей, коли Олівер пошкодував, що в нього окрема кімната. Йому не хотілося залишатися на самоті.

— Із містером Джитом усе буде добре? — спитала Гіацинта в Олівера, пригорнувшись до нього.

— Звісно, що так, — швидко озвався Олівер. — А чому має бути інакше?

— Він видавався таким хворим, — пояснила Гіацинта, чухаючи Франца за вухом.

Двері кімнати Джессі скрипнули, і дівчинка вийшла в коридор.

— Тепер уже і я не можу заснути, — поскаржилася вона й легенько підштовхнула Лейні. — Заходь!

Розділ третій

Лейні тісніше притулилася до Олівера, а Джессі втиснулася між нею й балясиною. Джордж Вашингтон з'явився з вітальні й стрибнув на сходи, згорнувшись калачиком біля Оліверових ніг.

— Отож, я й подумала... — почала Лейні одночасно з Оліверовим:

— Як ти гадаєш...

— Кажи перший!

— Ні, спершу ти!

Оліверові стало ніяково:

— Ет, пусте! У мене щойно виникла дурнувата ідея...

— Дурнуватих ідей не буває, — сказала Гіацинта точнісінько як міс Джозі.

Олівер потер очі:

— Не знаю... Я просто обмірковував те, що сказала міс Джозі напередодні. Може, нам і справді зробити так, як вона просить?

Запала довга пауза.

— Це ти про прибирання у своїй кімнаті? — уточнила Джессі.

— Ні. Послухай-но! — затараторив він. — Я про той сад — ó сь що ми можемо зробити для міс Джозі та містера Джита. Міс Джозі ніколи нічого не просить відверто, але на цей сад вона вже віддавна натякає. І я знаю, що містерові Джиту бракує свіжого повітря, а також спілкування з друзями. Тому ми маємо закінчити все до того, як він повернеться з лікарні.

Олівер не озвучив своє побоювання, що містер Джит може не повернутися з лікарні.

Хлопець очікував, що сестри назвуть його ідею геніальною.

— Я навіть не підійду до того жакного місця! — з острахом промовила Гіацинта.

— Я також, — устрягла в розмову Лейні. Вона поглянула на темні вікна навпроти й зіщулилася. — До того ж там висить табличка «Проходу немає». А це означає: якщо пройдеш крізь ворота, то вмиль перетворишся на гремліна.

Олівер закотив очі:

— Не бачив я ніякої таблички. Та ти й читати не вмієш!

— Умію! І там таке написано!

• • •

Далі — у повній книжці «Вандербікери і Таємничий Сад. Книга 2».
nashaknyga.com.ua